

RADIVOJ

1

evo ga boljeg, lance svoje otima od ševara
sin salašarke od jarebica krade epolete
sanja svoje jedno oko ko prokislila utvara
njegove sopstvene slike ne mogu da ga se sete

ide franciozefovsko ždrebe u tamno seno
pre pola veka posejao je bostan iza plota
eno tamo gde je nečije groblje zabodeno
tamo ga je Utva prokrvarila iz svog života

jadan mi je takav ratnik i sejač raži
taj koji se vrati bez konja bez magarca
evo unukom prepolovljen ide i traži
u sebi jato pčela umesto starca

visoko okom zamahne i plaši golubove
on čiji su svatovi prošli ovuda
ovan ga s trpeze ranjava kroz snove
njegova prva žena bila je luda

2

evo ga s Galicijom preko ramena
nova ga ulica satire ko pola glasa
slepi miš se porađa ispod slemena
mračna mala senka u njemu će da stasa

bukti goropadno otvoreni ambar u pola noći
spremna su dva peškira za mutavog popa
ko se nadao da će baš sada doći
izdan od vranog konja i švapskog topa

pijani husar iz bare vina srpstvo plače
prečanin sa vinogradom pod begejsko uže
za trulom kajzijom nad čelom vrana gače
krave skriveno umru pre poslednje muže

evo te stare pesme iz njegovog grudniaka
i fotografije oslepljene iz Segedina
on kraj naglupog cveća i kraj stolnjaka
u rit gleda ko u sina svoga sina

3

evo crkve bečkerečke sa svojim brestom
stara Manojlova štala okrečena ko škola
ovuda je slezovom stazom išao s nevestom
u noć gostinsku po ljuto pečenog vola

evo Banat u guši stoji ko crkla šljiva
iz koštice se izmoli rakija za zimske dane
samo je levča kriva što je kriva
samo je zora blesava što brzo svane

pio je srpski i preko Dunava i preko Save
ako je trebao za Moriš da se bije i kolje
on je imao četiri ruke i četiri glave
on je imao milion dece i dve volje

znao je ko su Čivuti a ko su Mađari
znao je dal da se boji il ga se boje
znao je i samog sebe da prevari
znao je šta je tvoje a šta je moje

4

jadan mi je takav ratnik i sejač raži
taj koji se vrati bez konja bez magarca
evo unukom prepolovljen ide i traži
u sebi jato pčela umesto starca

ŠAJTINAC

iz biča pobodenog na stogu grgolji lava
leglo seoskih hodnika porađa dnevnu njivu
evo Arhandela kako u šaragljava spava
pokriven smrzlom pokrovcem u noćnom livu

doziva kopito konjsko sa vrha crkve
ide zbunjena litija leptire da lovi
na ledini praznuju gljive i divlje mrkve
žito sunce golica nad njima nebo človi

četiri mala brata jašu ždrebe
četiri plamene glave vire ko perunike
naračena gomila čupa jedno sedlo iz sebe
ruke mu bajato vijore ko vlatovi like

5

oko dudovo golublje mleko suzi
regimenta protekla izlazi iz imalina
ko bečara su ga jurili po češkoj pruzi
možda je jednoj švabici ostavio sina

pratio Mirka Živu Žarka na njihove zanate
jednom je ostavio pola kuće i sobni sat
njemu povratniku ne služe ni da se vrata
olovni vilin konjic popeo mu se na vrat

ima ih iza bagrenja iza stope i iza mora
on je davno nosio voće u svojoj šubari
jednom kog je sred ovaca budila zora
on je bio poljsko bilje a kuće ambari

evo me u dalekovodu između njega i ništa
pedamnom stubovi nose slike pune krvi
sve dok oko glave kruže tupa bojišta
osećam da ću biti zadnji a on prvi

6

jadan mi je takav ratnik i sejač raži
taj koji se vrati bez konja bez magarca
evo unukom prepolovljen ide i traži
u sebi jato pčela umesto starca

ovo o sliku kačim ko budno breme
ustuknuo od sablje zamahnute preko stola
u njegovom je džepu neko feško vreme
u njegovom se koporanu pali i gasi škola

za mrgodna prsa svikla je čojana bluza
srce ko hromi oblak na san pristaje
na vrhu mača staklila se jedna suza
jednom nogom van slike u jutru traje

biće vreme pojurićemo četiri strane
u jednu jedinu tačku nad kapljom neba
prošle su mnoge kiše i mnoge vrane
ne zna se više ko koga čeka i vreba

7

njegovo ime u meni stidi hajdučke trave
podize prašinu iz nekog vrelog suda
njegova strma usta otkidaju se od brave
nad nespokojnim nebom oluja piše — ovuda

nije li malo rano da dražim volju
u meni slični kobac zabada vetru rane
jedno nevreme cveta preli krovu i polju
moj um se jednom prene a dvaput stane

jadan mi je takav ratnik i sejač raži
taj koji se vrati bez konja bez magarca
evo unukom prepolovljen ide i traži
u sebi jato pčela umesto starca

ŠTAFIR ZA UTVU (poema)

beograd, decembra 1968.